

● Konuşturana: Hüseyin Kaya

Eğitimin şiire katkı sağlayacağına inanıyor musunuz? Mesela iyi bir edebiyat eğitimi alsanız lisede ve üzerine bir de edebiyat fakültesi okusanız şimdi durduğunuz yer biraz daha farklı olur muydu? Ya şöyle diyeyim; şiirin, sanatın, edebiyatın kemale ilerleyen yolculuğunda eğitimin katkısı nedir? Mektepli olmak alaylı olmaktan yağ midir?

Şair ya da yazarın iyi bir eğitim almasından yanayım. İyi bir eğitim derken kendi dilini iyi bilmesinin yanı sıra dil bilgisini de çok iyi bilmesi gerekir. İyi bir eğitim almamanın eksikliğini bugün bile hissediyorum. Lisede okurken keşke bana okumam gerekli kitapları tavsiye eden bir öğretmenim olsaydı. O zamanlar edebiyat dergilerini takip etseydim.

Şiirde nereye geldim, nereye gidiyorum orasını bilmiyorum ama bildiğim tek şey varsa şiiri biraz da gönül yordamıyla tanımaya çalıştığım. Şair/yazar aday, özellikle ortaokul ve lise yıllarında okuduğu kitapların üstüne yeni kitaplar ekleyerek okumalarını sürdürdüğünde içindeki edebiyat çerağını söndürmeden yoluna devam eder. Şair/yazar adayının bu yolculuğunda önünü aydınlatan başka çerağlar da mutlaka olmalıdır. Günümüzde edebiyat fakültelerinden mezun olanlar, edebiyatı sadece ders olarak alıp ders olarak vererek bir geçim kaynağı olarak düşününce de edebiyat fakültesinden mezun olanlar hem edebiyatı hem de bilgiyi hayatta kullanmak yerine bir peçete gibi kullanıp atmayı vazife zannediyorlar. Maalesef söz konusu Türkçe ve edebiyat öğretmenleri yüzünden günümüz gençleri bir dilekçe dahi yazmasını bilmedikleri gibi kendilerini ifade etmekte bile güçlük çekiyorlar.

İster mektepli olalım, istersen alaylı ama önce insan olalım, mektepli gibi bilgi ile donanalım, alaylı gibi bilgiye ihtiyaç duyalım. Ondan sonra bir orta yol bulunur elbette.

Şiir biraz da yara işidir, dediniz. Hep; gam, dert midir yazdıran?

Şiir insana dokunur, ruhunu dinginleştirir. Yarayı dağlar, yüreği tutuşturur ya da soğutur. İnsanı

içinde gezdirir, dağlara çıkarır, meydanlara indirir. Hakiki şiir hiçbir zaman eğlence aracı olmamıştır. Derdin, gamın da kendi içinde güzel yanları vardır. İnsan ara sıra kendi derdiyle demlenmelidir.

Dünya güllük gülistanlık değildir. Dünyaya sürgün geldiğinin bilincindeki insan, derdi ile yanar durur. Yangını en güzel toprak söndürür. İnsan toprakla buluşmaya yaklaştığını hissettiğinde, derdi biraz daha katlanıyor. Derdinden derman sağmaya başlıyor. Şairin sermayesinin çoğunu da çektiği ya da toplum olarak çekilen sıkıntılardan kendisine düşen pay oluşturuyor. Hem Yunus Emre: "Aşkım galip geldi yüreğim harlar /Âşık olan ar u namusu neyler/ Behey Yunus sana söyleme derler/ Ya ben öleyim mi söylemeyince." demiyor mu?

Burada ezeli bir soru daha geliyor aklıma. Dert kâfi mi şair olabilmek için peki? Dertsiz bir insan çalışarak, uğraşarak, sözüün düğümlerini çözerek de şair olamaz mı? Yahut keyfin, hazzın şiirini nereye koyacağız bu durumda?

Kendimi bildim bileli dünyayı sürgün yurdu olarak bildim. Sürgünlüğümü de Sezai Karakoç'un "Bütün sürgünlüklerim bir bakıma bu sürgünün bir süreği" dediği gibi algıladım. Şair olmak için elbette dert yeterli değil, ayrıca dert ile demlenmek de gerekir. Burada şairin derdi, ya dünya ya da kavuşmak istediği bir sevgilidir.

Büyük şairlerin hayatlarını incelediğimizde ya yoksul bir hayat yaşamışlar ya da yerlerinden yurtlarından sürgün edilmişler, kimileri de yazdıklarının ceremesini canlarıyla ödemişlerdir. Aynı çağda yaşadığım ve şimdi hayatta olmayan onlarca şair, kendi derdi kendilerine yetmediği gibi bir de milletin derdi ile dertlenerek göçüp gittiler.

Gönül kovanınızı baharda hangi yaylalara götürürseniz arılarınız, o yaylanın çiçeklerinden topladığı polenlerden bal yapar. Hazzın ve keyfin yaşandığı yerlere uğramadığımdan buralardan alınan ilhamla şiir nasıl yazılır orasını bilmiyorum. Önemli olan şiirin nasıl yazıldığı değil de nerenize dokunduğudur.

Yazdığınız bir şiir bir yaraya merhem olmuyor-

sa ya siz yaralı değilsiniz ya da yazdığınız yararlı değildir. Mesela şu şiir bana göre birçok yaraya iyi gelecek bir şiirdir.

Muhabbet bağında bir gül açıldı

Bir derdim var bin dermana değişmem

Yüküm lal-i gevher mercan saçarım

Bir derdim var bin dermana değişmem

(Şah Hatayi)

Tayyib Atmaca, şiirlerinin türkü formatında çalınıp söylenmesinden hoşnut olur muydu yahut var mı bestesi yapılmış şiirleriniz zira besteye müsait pek çoğu. Sizin kendi şiirlerinizi doğaçlama nağme ile söylediğiniz oluyor mu ıssızlarda, gam vakti?

Döş Defteri ve Sarı Kitap'ta türkü olacak şiirler var, iyi bir bestekâr ve iyi bir sanatçı tarafından okunmasını elbette isterdim. Ama bugüne kadar pek taliplim çıkmadı. Mesela yıllar önce Bestami Korkmaz'ın bestelediği ve Eşref Ziya Terzi'nin okuduğu *Olmadı Dost* şiiri piyasaya çıktığı günlerde uzun süre listelerde kaldı ve çok beğenilen ezgiler arasında yer aldığı gibi hem okuyanı meşhur etti hem de besteleyen ve okuyanla mahkemelik olmak zorunda kaldım. Yine Bestami Korkmaz, *Titre Ey Yüreğim* şiirini çok güzel besteledi ve yorumladı. Benim de hoşuma gitmişti ama pek bilinen bir sanatçı olmayınca ezgi de onunla birlikte kayboldu. Bir de Erdoğan Akın tarafından bir şiirim ezgi olarak bestelenmişti. Yani demem şu ki türkü formatında bir şiirim bestelenmedi.

İyi bir müzik kulağım olduğunu söyleyebilirim. Eğer bir türkünün sözlerinden ya da bestesinden (havasından) intihal sayılabilecek şekilde olanları seçebilirim. Eskiden türküleri bir hava üzerinde söylerlermiş. Yani daha önce söylenmiş bir türkünün ezgisi bir başka türküye giydirilmiş. Azerbaycan'da âşıklar hâlâ bu geleneği sürdürürler. Ben de buna yakın bir şiiri bir türkünün devamı gibi söylediğim zamanlar oluyor. Rahmetli Mustafa Pınarbaşı ile birlikte Konya'ya gitmiş, Murat Kapkıner'in evinde misafir olmuş ve şöyle bir olay yaşadık: Kapkıner, sazı eline aldı bir türkü söylemeye başladı. Birinci kıtayı kendisi okudu, ikincisini ben okudum, üçüncüye işaret etti ben devam ettim. Derken türkü on, on beş kıta sürdü. Bu arada Murat Kapkıner farkına vardı ve "bu türkü bu kadar uzun olmamalıydı." dedi. Bunun üzerine ağabey

türkünün ayağı güzeldi kesmeseydiniz ayak bitene katar bu türkü uzardı, dedim. Özellikle dağlara çıktığım zaman irticalen türküler söylediğim oluyor. Şiirlerimin Selçuk Küpçük tarafından bestelenmesini çok isterdim. Çünkü Selçuk okurken insanın kalbine dokunuyor. Dünyayı değiştirmeden önce de bizim şiirlerimize de bir dokunur inşallah.

İnşallah, diyelim. "Dağ" dediniz, "dağlara çıktığım zaman" dediniz. İnsanı, şairi dağlara çağırın, orada coşturan şey ne sizce?

Dağ deyince aklıma uzlet, kendine çekilme, tabiatın dile ile hemhâl olmanın yanı sıra uçsuz bucaksız hayaller geliyor. Dağlarda gitmek başka pikniğe gitmek başkadır. Ben dağın kapısından adım atar atmaz besmele çekerek ağaçları, kuşları, çiçekleri, böcekleri, tüm nebatatı ve hayvanları selamlıyorum. Bu kadar canlının arasında ise en çok ruhumu dinlendiren kuşlar ve çiçekler oluyor. Dağlar aynı zamanda bir şair için antidepresan ilaçları gibidir. Mesela salgın hastalık yıllarında hiç dağlara çıkmadım. İrticalen türküler söyleyemedim. Çiçekleri fotoğrafla şiirleştiremedim bundan dolayı da gerginleştim. Köroğlu'na arka olan, Dadaloğlu'na yurt olan Yunus Emre ve Abdurrahim Karakoç'a uzlet olan dağlar hakkında konuştuğça söz uzar uzar. Ben en iyisi muhtemelen Nazım Hikmet'in kaçarken ve muhtemelen karlı bir günde bir ormanda irticalen söylediği şu türküyle bu bahsi kapatalım.

"Memleket mi, yıldızlar mı?

Gençliğim mi daha uzak?

Kayınların arasında

Bir pencere, sarı sıcak"

Daha evvel de Nazım Hikmet okuduğunuzdan bahsettiniz. Ezelden beri karşı karşıya konulan isimler var: Fikret-Mehmet Akif, Necip Fazıl-Nazım Hikmet... gibi. İdeolojik tarafları bir yana, mesela Nazım Hikmet'in şiiri mi sizi daha çok etkiledi Necip Fazıl'ın mı?

Şiirin insana dokunabildiği kadar şiir, şairin de insanlığın evrensel değerlerine, erdemlerine sahip çıktığı kadarıyla şair olabileceğini kabullenirim. Sizin de söylediğiniz gibi dün birbirlerine zıt şairler bugün hâlâ yaşıyorlar. Onların yazdıklarıyla fikir tarlalarını ekip biçmeye devam ediyor insanlar. Özellikle bahsettiğiniz bu şairler, yazdıklarının bedelini fazlasıyla ödemek zorunda kalmışlar ama

hem kendileri aydınlanırken hem de etraflarını aydınlatarak dünya sürgünlüklerini tamamlayıp gitmişlerdir.

Gönül kovanımdaki arıları sadece keven çiçekleri ya da portakal çiçekleriyle beslemedim. Her çiçeğin kendini has kokusu olduğu gibi her meyvenin de kendine has tadı vardır. İnsanların da damak tatları bölgelere ya da ülkelere göre değişir. O zaman gönlün de bir damağı var. Hangi şair bu damağa göre şiir yazıyorsa o şiir benim şairimdir. Nasıl ki sağ uzun süre Nazım Hikmet'e ideolojik bakış açısıyla baktıysa, sol da Necip Fazıl'a aynı gözle baktı. Hâlbuki her ikisi de bu ülkenin bir değeri. Mesele *Kuvâyi Milliye Destanı* ile *Sakarya Türküsü'nü* karşılaştırıp hangisi hangisinden daha iyi demek "Elma mı güzeldir armut mu güzeldir?" demek gibi bir şeydir. O zaman şöyle demek gerek: Her ikisi de güzeldir, her ikisi de meyvedir ve farklı tatları vardır.

Bu iki şairden hangisini kendinize yakın buluyorsunuz sorusuna gelince -tırnak içinde söylüyorum- günümüz milliyetçi ve muhafazakârların yanı sıra İslamcılar da Necip Fazıl'ın fikirlerinden beslenerek kendi şiir kozalarını örüyorlar. Madem sözün çıkını açtınız o zaman şunu da söylemeden geçmeyelim: Bugün solcuların, sağcıların ve dahi İslamcılarının -özellikle yeni yetmelerine göre- her iki şair de devirlerini tamamladılar. Çünkü artık şiir insana dokunmuyor. Şiir yazdığını zannedenlerin kahir ekseriyeti ise ayağı yere basmayan kelimelerle şiiri baştan çıkarmaya çalışıyorlar.

Sağcı ya da İslamcı yahut muhafazakâr camia diyelim, bu kitlenin şairlerini az çok tanıyorsunuz ve sitem de ediyorsunuz ifadelerinizden anladığım kadarıyla. Sol şiirin yeni yetmelerine dair neler düşünüyorsunuz, takip edebiliyor musunuz?

Şiir yazmanın belli bir birikimle birlikte zor bir edebiyat metni olduğunu tanıdım tanıyalı şiirde bir ayrımcılığa gitmedim. Şiirin sağcısı, solcusu, İslamcısı, muhafazakârı olmaz. Elbette her insan gibi her şairin de bir dünya görüşü vardır. Şiirin dili evrenseldir. Şair, o dili yakalamaya çalışmak zorundadır. Bu dilin haricinde bir dille şiir yazıyorsa ancak belli bir okur kitlesi tarafından belki takdir edilir. Bu da şairin dar alanda dostları ile kısa paslaşmalarından ileriye gitmez. Bir şairin dünya görüşünden ziyade şiirinin gönlümüzde karşılığı

olup olmadığına bakarız ve ona göre gönlümüzün kütüphanesinde bir yer açarız kendisine.

"Sağcı" ve "muhafazakâr" şairler edebiyat dergileri tarafından hem dışlanıyor hem de kendilerini yenileyemiyorlar. Kendilerini yenileyenler ise gönülleri ile toprağa basmak yerine burunlarından kıl aldırıyorlar. "İslamcı" şairlere gelince onlar da bir yandan sol, diğer yandan sağcı/İslamcı şairlerin şiirlerinden bir parmak balı emziklerine sürüp onu emip duruyorlar. Bunları söylerken istisnaların kaideleri bozmadığını da elbette söylemek zorundayım.

Bir ara sol şiiri de takip ettim. Solun gençleri ile İslamcı gençler arasında pek fark göremedim. Her iki grup da ayakları yere basmayan kelimelerle şiir yazmaya çalışıyorlar. Bu yüzden şiirleri insana dokunmuyor. Hani Nasrettin Hoca: Keçi boynuzu için "Bir gram bal için bir çeki odun yiyemem." demiş. Ben de rüşünü ispatlamak için ceht etmeyen şairlerin şiirlerine bakıyor, şiirinden bir kelime kalbime dokunuyorsa onu takibe alıyor, şiirlerine rast geldiğimde okuyorum. Kırk yıldır dergilerle iç içe yaşadığımdan, okuduğum şiirleri mihenge vurmakta beceri sahibi olduğuma inanıyorum.

Kendini yenilemek, dediniz. Öteden beri kullanılan bir ifade bu ama şairin kendini yenilemesinden ne anlamalısınız? Neden gerekli bu sizce?

Atasözleri ve deyimler bir hususu kısaca anlatmak istediğinizde konuşmalarınız arasında kendine özel bir yer açar ve oturması gereken yere kendisi oturur. "Benim oğlum bina okur, döner döner yine okur." Bunun ne demeye geldiğini ayrıca açıklayarak kolay lokmayı alışkanlık haline getirmenize katkıda bulunmayacağım. Aha bir de Nasrettin Hoca'nın saz çalma meselesi geldi aklıma. O da nasıl bir şeydi, diyeceksiniz ama demeyin isteyen saz anlasın istemeyen caz.

Bir şairin üç beş kitabını okuduktan sonra kiptaki şiirlerin birbirinden farkı olamadığını görürseniz bu şair kendini yenileyememiş demektir. Aslında her kitap şairin bir çocuğu gibidir. Eğer bu böyleyse her kitabın da bir önceki kitaptan farklı yönleri olması gerekir. Bir şair kendini yeterli gördüğün anda biter. Bundan dolayı kendini devamlı yenilemek zorundadır.

Bir şairin kendisini neden yenilemesi gerekiyor, meselesine gelince: Farz edelim bir bahçemiz var,

eğer ticaret yapmayacaksak her tarafa neden elma ya da armut fidanı dikelim? Allah başka meyveler yaratmadı mı? Kiraz, şeftali, erik, incir, nar... uzat uzatabildiğin kadar. İşte o zaman kitabımızın birisi elma, diğerleri başka başka meyveler olur. Neticede hepsi bir meyve ağacı ama farklı yapıları ve tatları olur. İşte şiirde kendimizi yenilemek de biraz buna benzer. Mesela benim şiir kitaplarımın hiçbiri birbirinin devamı değildir. Hece şiirinin imkânlarından faydalanarak hem farklı hece ölçüleriyle hem de farklı hece türleriyle yazılan şiirlerin yanı sıra daha önce hiç denenmemiş ölçülerle şiirler yazmaya çalıştım. Bugünlerde ise aruz ölçüsüyle şiirler yazmaya çalışıyorum. Bunlar belli bir sayıya gelince de divançe olarak çıkacak inşallah.

Hece şiirine bile burun kıvrılan bir dönemde aruzla yenilenmek, kendini yenilemek biraz farklı bir düşünce değil mi sizce?

Evet, heceye bile tahammül göstermekte zorlanan bir okur/yazar kitlesiyle karşı karşıya olduğumuz doğrudur. Bir de bunun yanına aruzu da eklersek cınnet geçirecekler, diye korkuyorum. Hece şiirini iyi bilenler benim şiirlerimde farklı hece türlerinin kullanıldığını dikkatlice incelemeyen zor farkına varırlar. Benim derdim hece şiirinde artistlik yapmak değil, geleneğin içinde kalarak farklı söyleyişler denemektir. Geçmişten günümüze kalmış büyük şairlere bir bakın hece ile yolları kesiştiği gibi mutlaka bir yerde aruzla yol arkadaşlığı yapmışlardır. Mesela Nazım Hikmet ve Ülkü Tamer'in hece ölçüsüyle yazmış olduğu şiirlerden kimlerin haberi var. Hatta Orhan Veli Kanık'ın Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın aruzu iyi bildiklerini şimdi kime nasıl anlatacağız? Anadolu'da "Evde kalan kızın kaygısı emmisi oğluna düşer." dedikleri gibi ya da edebiyat ortamındaki durumdan kendimize vazife çıkarıp yıllardır yayıncılıkla uğraşacağıma keşke bütün divanları okusaydım, o edebî zevki yazmasam da yaşasaydım diye hayıflanıp dururken "Bir Molla Kasım gelir seni sığaya çeker" hesabı Tacettin Şimşek ile karşılıklı yazışarak deyişme yaparken ayak açma sırası kendine geldiğinde aruz ile bir ayak açınca eyvah dedim, şimdi hakkımızı avcumuza koydu. Bilerek cevap vermedim. Birkaç gün sonra cevap vermeye başlayınca Tacettin Şimşek de şaşırды. Aruz ölçüsüyle yazmama biraz da Tacettin Şimşek vesile oldu. Belki onunla yaptığımız ters düz deyişmeler *Sözün İzinde* başlığı altında kitap-

laşmasaydı yine aruzdan uzak kalacaktım. Aruzda belli bir çizgiyi yakaladım diyemem ama cehdediyorum. Günümüz Türkçesi ile aruz şiiri yazılmaz diyenlere inat, kusursuz aruz denemeleri yazmaya çalışıyorum.

Bahsettiğiniz bu biçim arayışlarının zamanla şiirin özünü unutturması gibi bir endişeye kapıldığınız oluyor mu? Mesela geçmişe baktığımızda bu arayışları Mehmet Emin Yurdakul'da da görüyoruz ama şiiri lirizmden uzak. Bu dengeyi sağlamak zor olmuyor mu ya da bu dengeyi gözetiyormusunuz?

Bir insan ne kadar hoşuna gitse de her gün aynı yemeği yemez. Aynı yemeği her gün yemek, sindirim sistemine de zarar verir düşüncesindeyim. Günümüz şairlerinin çoğu her gün aynı şiiri yazıyor hatta başka başka şairlerin şiirlerini bir dosya haline getirdiğimizde şiirlerin farklı şairler tarafından yazıldığını fark etmiyoruz. Sanki şiirler bir tornada çıkmış gibi.

Gerek hece şiirinin gerekse aruzun o kadar ölçü, kalıp ve durakları olduğu gibi farklı şubeleri de var. Yazmakla bitiremezsiniz. Bunları burada açmak istemiyorum. Gerekli gören şair, şair adayı; hece ve aruz deryasına daldığında kaybolacak kadar yol alabilir.

Hece şiirinin bütün ölçülerinde şiir yazdığım gibi yine hecenin sınırları içinde 'serbest' ve 'yanaşık hece' şiirleri yazdım. Aruz ve rubai, yeni ilgi alanım.

Büyük bir bahçeniz var ve tüm bahçeyi sulayacak kadar da suyunuz varsa bu bahçede sadece elma ya da armut yetiştirmek için direnmenin bir manası yoktur. Her meyveden birkaç tane olsa boş kalan topraklara da üç beş çeşit sebze diksek yetişmem mi diyecek? Toprak sizinse istediğiniz meyveyi ve sebzeyi yetiştirebilirsiniz. Ama öncelikle topraktan anlamalısın.

Şiirin imkânları içinde yeni arayışlardan ziyade öncelikle var olan geleneksel şiir coğrafyasını, şairleri ve yazdıklarını tanımadan kendi kendinize bir şey yapmaya cesaret edemezsiniz.

Şiirde yenilikler yapmaya çalışmak, biraz da şiirin kendisiyle birlikte başka şairleri de yakinen bilmesiyle mümkün olabilir. Dengeyi sağlama meselesine gelince önce şair dengeli olursa hangi tür ve ölçüde şiir yazarsa yazsın dengesinin dışına çı-

kamaz. Bu denge şairin kendine özgüveninin yanı sıra söyledikleri ve yazdıklarının öncelikle kendisine dokunması gerekir.

Bu söylediklerinizle “Aruz ve rubai yeni ilgi alanım.” cümlelerinizi birleştirdiğimde, bir aşamadan sonra şiirin içsel ya da ilham yönünün geride kaldığı sonucuna varabilir miyiz? Mutlaka şiiri tetikleyen bazı hisler vardır ama zihninizde bir şiirin biçiminin, tarzının belli olması onun safiyetine mâni olmaz mı?

Her gün aynı gömleği, aynı pantolonu giymiyoruz. Bunun yazlığı, kışlığı, kotu, keteni var. Bunların da her biri farklı renk ve modellerde dikilmiştir. Hatta bu giysilerimizi çok zaman birkaç defa giydikten sonra hoşumuza gitmeyi ihtiyacı sahibi birisine vermek için ayırırız.

Her gün aynı yemeği yemek zorunda değiliz. En sevdiğimiz yemek dahi olsun bir hafta aynı yemeği yiyemeyiz. Damak tadı diye bir şey vardır.

Bir manava gittiğimizde hangi mevsimdeyse o mevsimin meyvelerini sebzelerini alırız. Sadece bir meyve ya da bir sebze alıp dönmeyiz.

Allah ihtiyaçlarımız için binlerce değişik tür ve tatta meyve ve sebze için bahşetmiştir. Bu ve benzeri konuları istediğimiz kadar uzatabiliriz.

Günümüzde şiir deyince neden aklımıza serbest şiir geliyor? Dergilerde yayımlanan şiirlerin altındaki isimleri çıkardığımızda farklı bir şiir görmek mümkün değil, hep birbirine benzeyen metinler. Bunu genele yaymıyorum ama kendi sesini yakalayamayan şairlerin çoğu bu zevksizliği zevk olarak kabul etmiş durumdadır maalesef.

Şair, kendi şiir geleneğinden habersiz olamaz. Günümüzde popüler dergilerde yazan ve kendini “ünlü şair” olarak gören kaç şair bu gelenekten haberdar, bunu konuşan yok. Hece ölçüsüyle yazılan şiirler hangi ölçü ve duraklarda yazılır bunu hangi şairle konuşacağız. Hece şiiri kendi içinde nasıl bir derya ise aruz da ayrı bir deryadır. Şair bu deryalardan habersiz kendini bir mahi olarak görüyorsa vay gele o şairin başına.

Elbette şiiri tetikleyen hisler vardır buna katılıyorum ama şairi, şairin; şiiri, şiirin tetiklediğini de unutmamalıyım. Mesela senin bir denemende geçen “Temize çekilmez ömür defteri” cümlesi, benim bir şiirime ilham kaynağı olduğu gibi aynı zamanda

da kitaplarımdan birisinin adı oldu. Hece şiirinin imkânlarından faydalanarak çeşitli ölçülerde şiirler yazarken aruzu, rubaiyi, murabbayı, tahmisi, nazireyi, dudakdeğmezi, koşmayı, deyişmeyi, koçaklamayı, güzellemeyi, münacatı, nat’ı, mersiye... daha hangi birini sayayım bu mevzu uzadıkça uzar.

Şiiri bir derya gibi düşmezsek derede yüzme talimleri yaparken boğulup gideriz.

Şiiri bulmak, kendi sesini bulmak, şiirde tam bir olgunluğa erişmek mümkün mü yoksa yaşadıkça dile, çevreye, yaşa bağlı olarak değişir mi şairin ses arayışı?

Öncelikle bir okur/şairin birinci derecedeki okuma ve yazma eylemi şiirin ne olup olmadığı ile başlamalıdır. Şair şiiri tanımaya başladığında ya da kendine dokunan şiirlerle uzun yolculuklara çıktığında birinci eşiği geçer. Bir şair “oldum” dediği anda anahtarı içerde olan kapıyı çekip dışarı çıkar ve tekrar aynı kapıdan girmesi için yıllarca çilingir arar durur.

Şair okudukça, yazdıkça dilini geliştirir. Dili geliştikçe de kendine has bir sesi olur. Bu şairin sesi taklit edilemez. Çünkü şair kendine has bir sesi yakalamışsa hangi ölçü/kalıp ya da hangi tarzda şiir yazarsa yazsın okur bu şiiri tanır. Bunun adına üslup da diyebiliriz. Şair, kullandığı kelimeler, imgeler ve şiirlerinde işlediği konularla diğer şairlerden seçilir. Bir şairin kendi üslubunu oluşturması için elbette belli bir olgunluğa erişmesi gerekir. Şair bu olgunluğa erişinceye kadar bulanık bir ırmak gibi su ile birlikte önüne geleni katar götürür. Ne zaman ki durulmaya başlarsa o zaman şiirleriyle gönlümüzü kandırmaya başlarız.

Bir şairin gönül ırmağında akan sular, okurun gönlün toprağını sulamaya başlarsa şair şiir yolculuğuna çıkmış demektir.